

Jász Attila

Öreg halász, 1902

(Csontváry Kosztka Tivadar képe nyomán)

egy öreg halászember arcába rejtem a falat
az élet viharvert mégis erős tűzfalát
szinte látni az egyes köveket egymáson pihenni
homlokzatán

alatta kemény töretlen szem néz ránk
kissé bizalmatlanul
karakteres orr alatt szélborzolta fehér szakáll

botra támaszkodó kézfej
körme alatt szürkés-kék kosz
másként szürkés-kék mint a tenger
élete része
mögötte

és a háttérrel észreveszi-e majd valaki
megszabadulva a hipnotikus tekintettől
mely olyan akár a kora középkori freskóké

csupán a füstölő gyárkémények árulkodnak a korról
míg ezt a magányos és mérges prófétát
öreg halásznak álcázom
egyelőre